

**Αρείου Πάγου 3/2011, Ολομ.
Πηγή: ΕΕΔ 71/2012, σελ. 139**

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ – ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΛΟΓΩ ΨΥΧΙΚΗΣ ΟΔΥΝΗΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΛΟΓΩ ΣΤΕΡΗΣΕΩΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ ΕΝΕΚΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ – ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ

Για τις εξοπλισμένες με το προνόμιο του άρθρου 975 παρ. 3 του Κ.Πολ.Δ. απαιτήσεις που έχουν ως βάση τη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, με τη νομοθετική μεταβολή που επήλθε με το άρθρο 31 του ν. 1545/1985, αυξήθηκε από έξι μήνες σε δύο χρόνια ο προβλεπόμενος στο άρθρο 975 παρ. 3 περ. α' Κ.Πολ.Δ. χρόνος, με αφετηρία αναδρομικού υπολογισμού του χρονικού διαστήματος στο οποίο εκτείνεται το προνόμιο την ημερομηνία ορισμού του πρώτου πλειστηριασμού, και, κατ' αντιδιαστολή με τις λοιπές απαιτήσεις που έχουν ως βάση τη σχέση εργασίας, έγινε ειδική υπαγωγή στο προνόμιο αυτό, χωρίς χρονικό περιορισμό, μόνο των απαιτήσεων που αφορούν αποζημιώσεις λόγω καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας. Αν ο νομοθέτης ήθελε να εξοπλίσει με το προνόμιο αυτό αδιακρίτως όλες τις απαιτήσεις που έχουν ως βάση τη σχέση εργασίας ανεξάρτητα από τον χρόνο που προέκυψαν, θα όριζε τούτο κατά τρόπο ρητό και σαφή, όπως για τις αποζημιώσεις λόγω καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, για τις οποίες ρητώς όρισε ότι κατατάσσονται στην τρίτη τάξη ανεξάρτητα από τον χρόνο που γεννήθηκαν. – Σε περίπτωση θανάτου του μισθωτού συνεπεία εργατικού ατυχήματος, η δυναμένη να επιδικασθεί στην οικογένεια του θύματος χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, η οποία έχει άμεσο παραγωγικό αίτιο την παροχή εξαρτημένης εργασίας και την κατ' αυτή θανάτωση του μισθωτού, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 975 αρ. 3 και δεν μπορεί να αποκλεισθεί από το γεγονός ότι διαπλάσσεται στον νόμο ως πρωτογενές το από τον θάνατο του μισθωτού παρεχόμενο στα μέλη της οικογένειάς του δικαίωμα. Προέχον δεν είναι το «πρωτογενές» της απαιτήσεως του δανειστή που αναγγέλλεται, αλλά στα πλαίσια της ερμηνευομένης διατάξεως ο αξιούμενος σύνδεσμος της απαιτήσεως προς τη σύμβαση εργασίας. – Οι απαιτήσεις των συγγενών του θανατωθέντος σε εργατικό ατύχημα μισθωτού για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης και αποζημίωση για στέρηση διατροφής και υπηρεσιών του, οι οποίες έχουν ως βάση τη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, κατατάσσονται προνομιακά στην τρίτη τάξη του άρθρου 975 Κ.Πολ.Δ., μόνον εφόσον προέκυψαν μέσα στην τελευταία διετία πριν από την ημερομηνία ορισμού του πρώτου πλειστηριασμού, και όχι από τον χρόνο που γεννήθηκαν. – Μειοψηφία μιας Αρεοπαγίτου, η οποία υποστήριξε ότι, πέραν των απαιτήσεων λόγω καταγγελίας της σύμβασης εργασίας, ούτε οι απαιτήσεις αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως που απορρέουν από εργατικό ατύχημα πρέπει να υπόκεινται σε χρονικό περιορισμό.

Κυριότερες διατάξεις: Κ.Πολ.Δ. άρθρο 975. Ν. 1545/1985 άρθρο 31.

Πρόεδρος: ο κ. Γ. Καλαμίδας

Εισαγγελέας: ο κ. Ι-Σπ. Τέντες

Εισηγήτρια: η Αρεοπαγίτης κυρία Ασπασία Καρέλλου

Δικηγόροι: ο κ. Κ. Παναγόπουλος – ο κ. Ανδρ. Αναγνωστάκης

Με την από 15.1.2012 κλήση της αναιρεσεύουσας, νόμιμα φέρεται στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου ο παραπεμφθείς σ' αυτή, με την υπ' αριθμ. 1745/2009 απόφαση του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, κατ' άρθρο 563 παρ. 2 εδ. β' Κ.Πολ.Δ. και 23 παρ. 2 ν. 1756/1988 «Κώδικας Οργανισμού Δικαστηρίων και

Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργιών», όπως αντικαταστάθηκε με τα άρθρα 16 του ν. 2331/1995 και 169 παρ. 6 του ν. 2479/1997, από το άρθρο 559 αρ. 1α Κ.Πολ.Δ. πρώτος λόγος αναιρέσεως, κατά το τρίτο μέρος, της εναγομένης και ήδη αναιρεσείουσας Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος Α.Ε., για αναίρεση της υπ' αριθμ. 6858/2006 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, διότι κρίθηκε ότι γεννώνται ζητήματα γενικότερου ενδιαφέροντος, και συγκεκριμένα α) το ζήτημα αν οι ένδικες απαιτήσεις αποζημιώσεως για στέρηση διατροφής ή υπηρεσιών από τον θάνατο συγγενικού προσώπου του δανειστή και χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ψυχικής οδύνης εξαιτίας εργατικού ατυχήματος είναι προνομιούχες και κατατάσσονται στην Τρίτη τάξη του άρθρου 975 του Κ.Πολ.Δ. και 31 του ν. 1545/1985, μολοντί προέκυψαν προ της τελευταίας διετίας από την ημερομηνία του πρώτου πλειστηριασμού, και τούτο κατ' ανάλογη εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 31 εδ. β' του ν. 1545/1985, κατά το οποία αποζημιώσεις λόγω καταγγελίας της σχέσεως εργασίας κατατάσσονται στην ως άνω τάξη ανεξάρτητα από τον χρόνο που προέκυψαν, όπως δέχθηκε το Εφετείο, β) το ζήτημα αν οι ως άνω ένδικες απαιτήσεις προέκυψαν το πρώτον με την αναγνώριση και τον προσδιορισμό τους από τις 8947, 8948 και 8949/2003 αποφάσεις του Εφετείου Αθηνών ή κατά τον χρόνο του θανάσιμου τραυματισμού των συγγενικών προσώπων του δανειστή. Το δεύτερο ζήτημα δεν συναρτάται με τον παραπεμφθέντα στην Τακτική Ολομέλεια πρώτο λόγο αναιρέσεως, τρίτο μέρος, και ως εκ τούτου δεν θα ερευνηθεί.

Κατά το άρθρο 975 του Κ.Πολ.Δ., η κατάταξη των δανειστών στον πίνακα γίνεται με την εξής σειρά 1) ... 2) ... 3) οι απαιτήσεις από την παροχή εξαρτημένης εργασίας, καθώς και οι απαιτήσεις δασκάλων, εφόσον όλες αυτές προέκυψαν κατά τους τελευταίους έξι μήνες πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού.

Εξάλλου, κατά το άρθρο 31 του ν. 1545/1985, *«στην τρίτη τάξη των προνομίων του άρθρου 975 του Κ.Πολ.Δ. κατατάσσονται οι απαιτήσεις που έχουν σαν βάση τους την παροχή εξαρτημένης εργασίας, καθώς και οι απαιτήσεις των διδασκάλων, εφόσον προέκυψαν μέσα στη τελευταία διετία πριν από την ημερομηνία του πρώτου πλειστηριασμού ή της κήρυξης της πτώχευσης. Αποζημιώσεις λόγω καταγγελίας της σχέσης εργασίας κατατάσσονται ανεξάρτητα από το χρόνο που προέκυψαν στην τάξη αυτή...»*.

Από τις παραπάνω διατάξεις σαφώς προκύπτει ότι για τις εξοπλισμένες με το προνόμιο του άρθρου 975 παρ. 3 του Κ.Πολ.Δ. απαιτήσεις, που έχουν σαν βάση τη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, με τη νομοθετική μεταβολή που επήλθε με το άρθρο 31 του ν. 1545/1985, αυξήθηκε από έξι μήνες σε δύο χρόνια ο προβλεπόμενος στο άρθρο 975 παρ. 3 περ. α' του ως άνω Κώδικα χρόνος, με αφετηρία αναδρομικού υπολογισμού του χρονικού διαστήματος στο οποίο εκτείνεται το προνόμιο την ημερομηνία ορισμού του πρώτου πλειστηριασμού, και, κατ' αντιδιαστολή με τις λοιπές απαιτήσεις που έχουν σαν βάση τη σχέση εργασίας, έγινε ειδική υπαγωγή στο προνόμιο αυτό, χωρίς χρονικό περιορισμό, μόνον των απαιτήσεων που αφορούν αποζημιώσεις λόγω καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας. Αν ο νομοθέτης ήθελε να εξοπλίσει με το προνόμιο αυτό αδιακρίτως όλες τις απαιτήσεις που έχουν σαν βάση τη σχέση εργασίας ανεξάρτητα από τον χρόνο που προέκυψαν, θα όριζε τούτο κατά τρόπο ρητό και σαφή, όπως για τις αποζημιώσεις λόγω καταγγελίας της σχέσεως εργασίας, για τις οποίες ρητώς όρισε ότι κατατάσσονται στην τρίτη τάξη ανεξάρτητα από τον χρόνο που γεννήθηκαν.

Εξάλλου, σε περίπτωση θανάτου του μισθωτού συνεπεία εργατικού ατυχήματος, η κατά το άρθρο 932 Α.Κ. δυνάμενη να επιδικασθεί στην οικογένεια του θύματος χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, η οποία έχει άμεσο παραγωγικό αίτιο την παροχή εξαρτημένης εργασίας και την κατ' αυτή θανάτωση του μισθωτού, εμπίπτει, όπως και η, κατά τις διατάξεις των άρθρων 928, 1389, 1390, 1485, 1486 και 1493 Α.Κ., επιδικαζόμενη αποζημίωση για στέρηση διατροφής ή υπηρεσιών, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 975 παρ. 3 και δεν μπορεί να αποκλεισθεί από το γεγονός ότι διαπλάσσεται στον νόμο ως πρωτογενές το από τον θάνατο του μισθωτού παρεχόμενο στα μέλη της οικογένειάς του δικαίωμα. Προέχον δεν είναι το

«πρωτογενές» της απαιτήσεως του δανειστή που αναγγέλλεται, αλλά στα πλαίσια της ερμηνευομένης διατάξεως ο αξιούμενος σύνδεσμος της απαιτήσεως προς τη σύμβαση εργασίας από την οποία αυτή τελικά απορρέει και δεν θα εδημιουργείτο χωρίς εκείνη (Ολ.Α.Π. 9/2007).

Συνεπώς, οι απαιτήσεις των συγγενών του θανατωθέντος σε εργατικό ατύχημα μισθωτού για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης και αποζημίωση για στέρηση διατροφής και υπηρεσιών του, οι οποίες έχουν σαν βάση τη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, κατατάσσονται προνομιακά στην τρίτη τάξη του άρθρου 975 Κ.Πολ.Δ., εφόσον προέκυψαν μέσα στην τελευταία διετία πριν από την ημερομηνία ορισμού του πρώτου πλειστηριασμού.

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε ανελέγκτως και τα εξής:

«Δυνάμει της .../22.9.2004 έκθεσης αναγκαστικού πλειστηριασμού της συμβολαιογράφου Πειραιώς Ε.Μ.-Σ. εκπλειστηριάσθηκαν αναγκαστικά δύο ακίνητα της οφειλέτριας-καθ' ής η εκτέλεση εταιρείας με την επωνυμία "Ricomex Ανώνυμη Εταιρεία Παραγωγής και Επεξεργασίας Αφρώδους Ελαστικής Πολυουρεθάνης", με επίστευση της Ε.Σ. και με επιτευχθέν πλειστηρίασμα 3.521.230 ευρώ.

» Οι αναιρεσίβλητοι (ανακόπτοντες) αναγγέλθηκαν στον πλειστηριασμό ως ακολούθως: Ο πρώτος εξ αυτών για τον εαυτό του ατομικά για ποσό 115.174,90 ευρώ, από το οποίο 7.630 ευρώ συνιστούν αποζημίωση για στέρηση των υπηρεσιών της συζύγου του Γ., που βρήκε τον θάνατο στα ερείπια του εργοστασίου της οφειλέτριας-καθ' ής η εκτέλεση εταιρείας, όταν τούτο κατέρρευσε στον σεισμό της 7.9.1999, εργαζόμενη εκεί ως υπάλληλος με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, το δε υπόλοιπο ποσό αποτελεί χρηματική ικανοποίηση λόγω της ψυχικής οδύνης που υπέστη από τον θάνατο της συζύγου του. Ο ίδιος αναιρεσίβλητος, ως ασκών τη γονική μέριμνα των ανηλίκων τέκνων του Μ. και Γ. για τα ποσά των 280.939,20 ευρώ και 284.882,59 ευρώ αντίστοιχα, από τα οποία 25.883 και 29.053 ευρώ αντίστοιχα είναι η συνεισφορά της θανούσας μητέρας τους Γ. στη διατροφή τους που αυτά στερήθηκαν, και το υπόλοιπο ποσό χρηματική ικανοποίηση για την ψυχική τους οδύνη λόγω του θανάτου της.

» Οι υπόλοιποι αναιρεσίβλητοι δεύτερος έως και δέκατη αναγγέλθηκαν, αντίστοιχα, για ποσό 85.973,56, 49.704,25, 49.704,25, 21.092,84, 21.092,84, 49.704,25, 49.407,25, 21.092,84 και 21.092,84 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης από τον θάνατο α) της Α. συζ. Κ.Ο. (συζύγου του δευτέρου, θυγατρός των τρίτου και τέταρτης και αδελφής των πέμπτου και έκτου των αναιρεσιβλήτων) κατά τον προαναφερόμενο σεισμό στο εργοστάσιο της οφειλέτριας εταιρείας, που εργαζόταν την ημέρα του σεισμού ως υπάλληλος με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, και β) του Δ.Χ. (τέκνου των εβδόμου και ογδός και αδελφού των ενάτου και δεκάτης των αναιρεσιβλήτων) την ημέρα του σεισμού στο εργοστάσιο της οφειλέτριας εταιρείας, όπου εργαζόταν ως υπάλληλος με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας.

» Οι προαναφερόμενες αναγγελθείσες απαιτήσεις των αναιρεσιβλήτων, που προκύπτουν από τις 8947, 8948 και 8949/2003 αποφάσεις του Εφετείου Αθηνών και δεν αμφισβητούνται, υπάγονται στο γενικό προνόμιο του άρθρου 975 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ., αφού απορρέουν από το πιο πάνω εργατικό ατύχημα, που έλαβε χώρα κατά τη στιγμή που τα θανατωθέντα σ' αυτό συγγενικά πρόσωπα των αναιρεσιβλήτων παρείχαν τη συμφωνημένη εξαρτημένη εργασία τους στην καθ' ής η εκτέλεση της εταιρείας, ενώ ο περιορισμός της διετίας του ως άνω άρθρου δεν μπορεί να εφαρμοσθεί εν προκειμένω, γιατί με την εφαρμογή της αρχής της επιείκειας, η συγκεκριμένη περίπτωση του εργατικού αυτού ατυχήματος έχει αναλογίες με την περίπτωση της καταγγελίας της εργασιακής σύμβασης, αφού με το οφειλόμενο σε ενδεχόμενο δόλο των οργάνων της καθ' ής η εκτέλεση εργατικό ατύχημα οι εργαζόμενοι συγγενείς των αναιρεσιβλήτων έχασαν όχι απλά την εργασία τους, αλλά τη ζωή τους, και συνεπώς οι ένδικες απαιτήσεις αποζημίωσης δεν υπόκεινται στον περιορισμό της διετίας αναδρομικά από την ορισθείσα πρώτη φορά ημέρα για τη διενέργεια του πλειστηριασμού».

Με τις παραδοχές αυτές η προσβαλλόμενη απόφαση, απορρίπτοντας την έφεση της αναιρεσεύουσας, επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση, η οποία δέχθηκε την ανακοπή των αναιρεσιβλήτων και, μεταρρυθμίζοντας τον ανακοπτόμενο πίνακα κατατάξεως, κατέταξε οριστικά σ' αυτόν τους αναιρεσιβλήτους για τα παραπάνω και για καθένα απ' αυτούς χρηματικά ποσά, που συνολικά ανέρχονται σε 1.060.658,40 ευρώ, αποβάλλοντας από τον πίνακα την αναιρεσεύουσα Τράπεζα κατά το ισόποσο ποσό, ως προς το οποίο είχε καταταγεί ως πρώτη ενυπόθηκη δανείστρια.

Με την κρίση του αυτή το Εφετείο, κατά το μέρος που δέχθηκε ότι οι ένδικες απαιτήσεις των αναιρεσιβλήτων είναι προνομιούχες κατά την τρίτη τάξη του άρθρου 975 Κ.Πολ.Δ., μολονότι προέκυψαν πριν από την τελευταία διετία από την ημερομηνία ορισμού του πρώτου πλειστηριασμού, παρεβίασε ευθέως τις προαναφερθείσες ουσιαστικού περιεχομένου διατάξεις του άρθρου 975 Κ.Πολ.Δ. και 31 του ν. 1545/1985.

Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, τρίτο μέρος, είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, εφόσον δε δεν υπάρχει περίπτωση να επιληφθεί το Τμήμα που παρέπεμψε την υπόθεση στην Ολομέλεια, αφού αυτό αποφάνθηκε ήδη επί των λοιπών λόγων τους οποίους απέρριψε, πρέπει να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο που εξέδωσε την αναιρούμενη απόφαση, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως (άρθρο 580 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ.).

Κατά τη γνώμη όμως ενός μέλους του δικαστηρίου, της Αρεοπαγίτου **Ευφημίας Λαμπροπούλου**, στο άρθρο 975 Κ.Πολ.Δ., με το οποίο ορίζεται η σειρά κατατάξεως των δανειστών στον οικείο πίνακα, και ειδικότερα στον αριθμό 3 του άρθρου αυτού (όπως τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με το άρθρο 31 ν. 1545/1985), με τον οποίο ορίζονται οι κατατασσόμενοι στην τρίτη τάξη των προνομίων, υπάρχει ακούσιο (γνήσιο) νομοθετικό κενό, που επιβάλλει τη συμπλήρωση με αναλογία. Ειδικότερα, ενώ με την πιο πάνω διάταξη ορίζεται ότι οι απαιτήσεις λόγω καταγγελίας της σχέσεως εργασίας κατατάσσονται στην τρίτη τάξη ανεξάρτητα από τον χρόνο που προέκυψαν, δεν ρυθμίζεται με αυτήν και η βιοτική σχέση των απαιτήσεων που προέκυψαν από εργατικό ατύχημα, και δη θανατηφόρο. Το γεγονός ότι το κενό αυτό είναι ακούσιο προκύπτει από τον σκοπό της προαναφερθείσας διατάξεως, που είναι η προστασία του οικονομικά ασθενέστερου εργαζομένου, και μάλιστα εκείνου που απώλεσε την εργασία του, ενώ κατά μείζονα λόγο υπάρχει η ανάγκη προστασίας του εργαζομένου εκείνου που απώλεσε την ικανότητά του προς εργασία και των οικείων εκείνου που απώλεσε τη ζωή του. Επί πλέον με βάση τα ανωτέρω η πρώτη, ρυθμιζόμενη με την πιο πάνω διάταξη, βιοτική σχέση είναι όμοια κατά τα ουσιώδη σημεία της με τη δεύτερη, μη ρυθμιζόμενη από αυτήν. Το πιο πάνω ακούσιο νομοθετικό κενό, λαμβανομένης υπόψη και της αρχής της επιείκειας που διέπει το δίκαιο, έπρεπε να συμπληρωθεί με ανάλογη εφαρμογή της προαναφερθείσας διατάξεως και χρηματικής ικανοποίησης που απορρέουν από εργατικό ατύχημα. Εν όψει όλων αυτών το Εφετείο, το οποίο (με την αιτιολογία ότι ο περιορισμός της διετίας του άρθρου 975 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. δεν μπορεί να εφαρμοσθεί εν προκειμένω γιατί, με την εφαρμογή της αρχής της επιείκειας, η συγκεκριμένη περίπτωση εργατικού ατυχήματος έχει αναλογίες με την περίπτωση της καταγγελίας της εργασιακής συμβάσεως, αφού με τη μονομερή και υπαίτια ενέργεια της εργοδότης, ο εργαζόμενος οικείος των ανακοπτόντων έχασε όχι μόνο την εργασία του αλλά και τη ζωή του) έκρινε ότι οι ένδικες απαιτήσεις των αναιρεσιβλήτων για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης και για αποζημίωση λόγω στέρησης διατροφής και υπηρεσιών εξαιτίας του θανάτου των οικείων τους Γ.Κ., Α.Ο. και Δ.Χ. συνεπεία εργατικού ατυχήματος, παρά τον νόμο δεν κατετάγησαν στην τρίτη τάξη των προνομίων του άρθρου 975 Κ.Πολ.Δ. ανεξάρτητα από τον χρόνο που γεννήθηκαν, δεν παραβίασε την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 975 Κ.Πολ.Δ. ούτε εκείνη του άρθρου 31 ν. 1545/1985, με την οποία τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε η τελευταία. Επομένως, κατά τη γνώμη του μειοψηφούντος μέλους, έπρεπε να απορριφθεί ο παραπεμφθείς στην Τακτική Ολομέλεια πρώτος λόγος της υπό κρίση

αιτήσεως αναιρέσεως κατά το τρίτο μέρος αυτού, με τον οποίο η αναιρεσείουσα, επικαλούμενη το άρθρο 559 αρ.1 Κ.Πολ.Δ., υποστηρίζει τα αντίθετα, και η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολο της.

Τέλος, οι αναιρεσίβλητοι πρέπει να καταδικασθούν στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσείουσας.

(Αναιρεί την 6858/2006 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο συντιθέμενο από άλλους δικαστές).